

[Kaj Hansen.]

Vi vil ikke afvise etledsligning som princip, men det er et mærkeligt tidspunkt at indføre det på. Etledsligning kræver i virkeligheden meget forenklede skattelove, etledsligning kræver, at vi stort set kommer væk fra de fradrag, som nu findes i vores skattejungle. I den udstrækning man forenkler skattelovene, i den udstrækning man fjerner alle de ofte meget indviklede fradragsregler, i den udstrækning kan man rationalisere og gå over til etledsligning. Det kan man ikke på nuværende tidspunkt. Det ville i virkeligheden betyde, at man slækker kontrollen over for dem, der i forvejen har utallige muligheder for at unddrage sig beskatning.

Bernhard Baunsgaard (RV):

De to lovforslag, vi behandler her, som indebærer, at vi skal lave en ny organisation for skattemyndighederne og en ny klageadgang, bygger jo, som det fremgår af bemærkningerne, på en udvalgsbetænkning. Jeg vil gerne sige, at hvor tiltalende det end kan være, at vi omlægges og rationaliseres, så vil noget helt afgørende for mig være, at man bevarer det folkelige eller læge element i vort ligningsarbejde og vor ligningsadministration. Dansk skattelovgivning bygger i høj grad på skøn, og derfor må det folkelige ind. Det kan ikke overlades til embedsmænd. Jeg minder i den forbindelse om de bemærkninger, som er fremkommet fra de to medlemmer af denne kommission, det nuværende medlem af folketinget hr. Hagen Hagensen og det tidligere medlem hr. Hans Lund. Vi kender dem jo begge og ved, at det er folk, der tænker sig vældig godt om, og som begge to er stærkt optaget af at bevare det folkelige element. De advarer mod det lovforslag, som ministeren har ladet udarbejde på grundlag af flertalsindstillingen.

Jeg må sige, at min frygt for, at man skal være ond ved det folkelige, bliver ikke mindre af, at ministeren i § 3, stk. 2, i forslaget til skattestyrelseslov har sagt, at ligningskommissionen kan afgive sine bemyndigelser til embedsmænd. Det er en meget farlig regel, for den kan i virkeligheden sætte det folkelige element praktisk taget ud af funktion. Derfor kan jeg sige til en begyndelse, at jeg er ikke helt så sikker som venstre på, at det er lykkedes at bevare et folkeligt element i vor fremtidige ligning, og mit arbejde med forslaget i udvalget

vil på dette punkt blive særdeles grundigt. Det er jo ikke det eneste sted, de to medlemmer hr. Hagen Hagensen og hr. Hans Lund har taget forbehold, først over for betænkningen og derefter naturligvis i anden omgang over for det forslag, som ministeren på grundlag af denne betænkning har udarbejdet.

Det siges i bemærkningerne, at man foreløbig bygger på, at man skal have en etledsligning, som det kaldes, i kommunal regie. I den forbindelse håber jeg meget ministeren vil tage sig tid til at besvare – jeg havde nær sagt grundigt, men jeg kan i hvert fald for ikke at genere nogen sige: mere grundigt – den beretning, som fra statsrevisionen er oversendt til skatteministeriet, om, hvordan den danske skatteadministration forholder sig til de øvrige nordiske landes revision. Nu skal jeg ikke trætte med mange tal heroppefra, for de kan være svære at holde sammen på, når man ikke har dem skrevet på et stykke papir, men omkostningsprocenten for administrationsudgifter i Danmark er 2,2, mens omkostningsprocenten i Sverige er 1,2. Det vil sige, at den er over 50 pct. højere i Danmark. Man har spurgt: hvordan kan det nu være? Rigsrevisionen, der har foretaget undersøgelsen for os, siger, at det kan nok være noget vanskeligt at finde grunden til det, men en sammenligning synes at vise, at den store forskel i omkostningsniveauet navnlig gør sig gældende på de områder inden for skatteadministrationen, der i Danmark især varetages af den kommunale skatteforvaltning: ligningen, restanceinddrivelse og arbejdsgiverkontrol. Jeg tror, det i forbindelse med en omlægning af skattemyndighedernes organisation er nødvendigt, at vi også tager dette spørgsmål op.

Jeg er naturligvis glad over, at man forsøger at rette på den gamle skade, vi har. Man kan som skatteyder undertiden få den tanke, at man helt har stoppet, jeg havde nær sagt retsstaten, når det gælder klageadgang til landskatteretten. Sidst vi fik det undersøgt, tror jeg, vi havde klager, der lå så langt tilbage som for året 1966–67, og det er vist et års tid siden. Det er naturligvis utilstedeligt, og landsskatteretten virker ikke, som den skal. Den er jo helt ude af stand til at give de retningslinjer, som vi egentlig havde håbet den skulle kunne give skatteadministrationen.

Jeg vil meget gerne være med til at drøfte, hvordan vi kan komme videre, men jeg synes nok, at den pris, ministeren forlanger i sit for-